Y. Ergüdeoğlu tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 50 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 12.6.1978

«ULUS BAYRAGINI YÜKSELTMEK DEVRİMCİLERE DÜŞER»

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYAS İGAZETE

Sahibi:

M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:

OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:

Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır.

Baskı Tarihi:

10.6.1978

İÇİNDEKİLER

FAŞİZMİN OYUNUNU BOZALIM 3

Milli Gurur Konusunda, Lenin Diyor Ki 4
Ulus Bayrağı Konusunda
Stalin Diyor Ki 5
Dimitrov Laipzig'de
«Bulgar Milli Onurunu Savundum» 6

MİLLET GERÇEĞİ / MİHRİ BELLİ ... 8
Devrimci Geçmişimizi
Tahrif Ettirmeyeceğiz

«YÜRÜYÜŞ»ÜN SIKINTISI NE? 11
Afganistan
Bir Despot Rejimin Devrilmesi 14
Terimler - Kavramlar
SEÇMECİLİK - EKLEKTİZM 16

Okuyucu mektubu

FAŞİZME KARŞI
OMUZ OMUZA!

Türkiye genelinde ve Erzurum somutunda ABD emperyalizmin ve işbirlikçi uşaklarının çıkarları doğrultusunda şartlandırılan faşistler Atatürk Üniversitesinde de çoğunlukta. Ülkemizde emperyalizme bağımlı feodal ilişkileri barındıran çarpık kapitalist düzenin savunuların geliştirilmesi için ABD emperyalizmi tarafından iki üniversite yaptırıldı. ODTÜ de silah geriye teperken, A.Ü. de başarılmıştı. M.C. hükümetleri dönemin de yoğun mevziler, ilerici, yursever ve devrimcilerin faşist işgalin kırılması doğrultusunda vermiş oldukları kararlı mücadele sonucu tek, tek düşmeye başladı. En güzel örnek A.Ü. verilebilinir. Son günlerde TRT ve basında da geniş yer verilen A.Ü. olayları.

20 Nisan 1978 perşembe günü, Temel Bilimler ve Yab. diller yüksek okulun da okuyan bizler, ilerici, devrimci öğrenciler sınıfta ders yaparken bir grup faşist tarafından saldırıya uğradık. Arkadaşlarım kararlı karşı koymaları sonucu saldırıyı püskürttük. Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünün hunharca saldırılarla ortadan kaldırılmak istenmekteydi. Müdürümüzün ve sekreterin çabaları sonucu emniyet görevlileri tarafından faşist grup dağıtılmıştı. Bu hunharca saldırı sonunda haklı olarak faşistlerden şikayetci, davacı olmamızı, emniyette iki gece nezarette yatarak ödedik. Az sayıda yakalanan faşistler ilk duruşmada serbest bırakıldılar.

Erzurumda CHP hükümetine ters düşen vali ve emniyet müdürünün bulunması, faşist saldırıların artmasını kolaylaştırıyordu. Üniversite kampusu içinde bulunan yurtlarda olayları yaratan kiralık katiller barınıyorlardı. Bununla kalmayıp emniyet kuvvetlerine dahi saldırma cesaretini kendilerinde buluyorlardı. Bu olaylar Erzurumda faşist işgalin kırılmasında verdiğimiz mücadeleyi engelleyemiyecektir.

Emperyalizme karşı,
Faşizme karşı omuz omuza
Bağımsız Türkiye
Yaşasın sosyalizm yolunda
tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için mücadele verenler.
Erzurumdan bir grup. D.

BAŞYAZI

FAŞİZMİN OYUNUNU BOZALIM

Amerikan Morrison şirketinin eski temsilcisi, başarılı müteahhit, Amerikan iş çevrelerince iyi tanındığı gerkçesiyle AP başkanlığı sandalyesine getirilip oturtulan ve bu partinin lideri olarak on yılı aşkın bir süre Türkiye'de Başbakanlık yapmış olan Süleyman Demirel ulusal bayrağımızı yükseltmiş ilerilere taşıyor! «Bayrağa Saygı» mitingleri birbirini izliyor. Büyük kentlerimizin meydanları kalabalıklarla doldurtuluyor. Morrison Süleyman'dan hamasi nutuklar dinletiliyor bu kalabalıklara. MC'nin öteki ortağı Türkeş de buna paralel çıkışlar yapmaktadır.

Türkiye'de bugün oynanan bu oyun faşizmin eski oyunudur. Ve bunun asıl ustaları Hitlerdir. Bu oyunu bozmak devrimci görevidir. Dimitrof 1930'lardaki bir konuşmasında şöyle der: «Faşistler kendilerini geçmişte yüce olarak ne varsa, yiğit olarak ne varsa tümünün mirasçıları ve sürdürenleri gibi göstermek için, her ulusun tarihini baştan aşağı didik didik etmektedirler. Bu arada halkın ulusal duygularını zedeleyecek ne varsa faşizmin düşmanlarına karşı silah olarak kullanılmaktadır.»

1930'larda böyle idi, bugün de böyledir. Pek büyük çoğunluğu kent ve köy emekçileri olan ulusun simgesine sahip çıkmaya hakkı olmayan sermaye temsilcileri «vatan» ve «millet» gibi sözcükleri demagojik bir silah olarak kullanarak ulusun gerçek özlemlerine ters düşen emperyalizm uyduluğu politikalarını yığınlara yutturmaya kalkışıyorlar. Oysa onlar ulusal bağımsızlığı, ulusal onuru, ulusal değerleri işbirlikçi kapitalistlerin ve toprak ağalarının çıkarları uğruna ayaklar altında çiğneyenlerdir. Ve ulusal bağımsızlığın, ulusal onurun tek savunucusu bu ülkenin devrimcileridir.

Nedir ulus? Çağımızın en büyük bir gerçeği. Elbette ki ulus başta işçiler ve köylüler olmak üzere sınıflardan oluşur. Ulusun sınıfsal içeriği nedir? Ulusun yaşadığı ülkenin ilerlemesinde, kalkınmasında ulusça mutlu bir yaşama ulaşılmasında sınıf çıkarı olan sınıflar ve zümreler. Yani özellikle işçi, köylü, kent ve köy küçük burjuva emekçi yığınları. Sınıf çıkarı ülkenin gerçek kalkınmasıyla, ülkenin siyasal ve iktisadi bağımsızlığı ile çelişen işbirlikçi kapitalistler, onların kırsal bölgelerdeki müttefikleri, büyük toprak sahipleri, ağalar, feodal mütegallibe ulusun dışındadır. Bundan ötürü bu işbirlikçi sömürücü sınıfların çıkarlarının savunucusu olan politikacıların ulusun bayrağına sahip çıkmağa hakları yoktur.

Bugün tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de ulusal değerlerin, ulusal bağımsızlığın biricik gerçek savunucusu proleter devrimcileridir. Bu tutumumuz proleter enternasyonalizmi ile çelişmek şöyle dursun, onu tamamlar. Ulus kavramı olsun, enternasyonalizm kavramı olsun bilimsel sosyalist açıdan ancak böyle konabilir.

Marksizmin bu konudaki açık öğretisini kavrayamadıkları için geçmişte bazı ülkelerde örneğin Almanya'da ve İtalya'da proleter devrimcileri ulusal değerlere gerektiği gibi sahip çıkmada kusur ettiler. Meydanı faşistlere boş bıraktılar. Ve sonunda bu yanılgının bedelini pahalı ödediler. Türkiye devrimcileri böyle bir yanılgıya düşmemekle yükümlüdürler. Ulusal bağımsızlığın, ulusal bayrağın ve onurun biricik tutarlı savunucuları bizler olduğumuz gerçeğini yığınların kavraması ve sindirmesi için olanca gücümüzü harcamalıyız.

Ulus, uluslaşma, kapitalizmin bir sistem olarak ortaya çıkmasıyla halkların içine girdiği bir tarihsel süreçtir. Tüm dünya halkları bu süreçten geçmektedirler. Bu zorunludur. Ancak tam bir ulusal gelişmeden sonradır ki halklar, kendi ulusal kültür sınırını aşacaklar ve insanlık içinde birleşeceklerdir.

Emperyalizm sömürülen halkların ulusal değerlerini çiğnedi. Onların ulusal gelişmelerini kasıtlı olarak baltaladı. Çünkü ulusal bilinç kölelik bilinciyle çelişir. Ezilen halklar ulusal bilinçten yoksun tutulacaklardır ki rahatça sömürülebilsinler. Bundan ötürü emperyalizme baş

kaldıran halkların tümü ilk iş olarak ulus bayrağını yükselttiler. Ulusal değerlere bağnazlıkla sarıldılar ve sarılmaktadırlar. Çünkü ulusal gururu yüreğinde duymadan sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi savaşı verilemez. Gerçek ulusal gururdan söz ediyoruz. Demirellerin, Türkeşlerin «milliyetçiliğinden» değil.

Ulus enternasyonalizmin unsurudur. Ulus gerçeğini reddeden bir enternasyonalizm proleter enternasyonalizmi olamaz. Bu, protestan misyoneri insaniyetçiliğidir, burjuva kozmapolitizmi dir.

Yakın geçmişte ulusal değerlere sahip çıkıyoruz diye bizi «sol»dan eleştirenler çıktı. Ulusal gururu küçümseyenler, kötüleyenler oldu. Bir yazar, işi «Ulusal gurur faşizme götürür» demeye kadar vardırdı. «Bkz. H. Kıvılcımlı - Demokratik Zortlama). Bu tutum kesinlikle yanlıştır. Bilimsel sosyalizme ters düşen bir tutumdur. Bu sömürücü ülkelerde ulusal değerleri, ulusal gururu baltalamak için tüm olanakları kullanmakta olan emperyalizmin ve işbirlikçilerin değirmenine su taşımaktır.

«Bağımsız Türkiye»nin bu sayısında bilimsel sosyalizmin ustalarının ulus gerçeği konusundaki görüşlerini özet olarak sunduk. Biz bu konudaki tutumumuzu saptarken ustaların söyledikleri bizim için esin kaynağı olmalıdır.

Milli Gurur Konusunda

LENİN DİYOR Kİ :

Milli gurur duygusu bize, biz bilinçli Rus proleterlerine yabancı bir duygu mudur? Elbette ki değildir! Biz dilimizi ve yurdumuzu severiz, *ve biz* yurdumuzun *emekçi yığınlarını (yani* yurdumuz *nüfusunun onda dokuzunu) demokratik ve sosyalist bilinç düzeyine yükseltmek* için elimizden geleni yapıyoruz. Çar'ın kasapları, soylular ve kapitalistler elinde güzel yurdumuzun uğradığı hakaretleri, zulüm ve aşağılamaları görmek ve duymak bizim için çok acıdır. *Radişçev'i, Dekabristleri ve 1870'lerin devrimcilerini kendi içinde yaratmış olan biz Rusların bu zulüm ve aşağılamalara karşı göstermiş olduğumuz direnişten ötürü gurur duyuyoruz. Rus işçi sınıfının 1905'de yığınların güçlü devrimci partisini yaratmış olmasından ötürü; ve Rus köylülüğünün demokrasiyi benimsemeye başlamasından, papazların ve büyük toprak sahiplerinin boyunduruğunu kırma işine girişmesinden ötürü gurur duyuyoruz.*

Hayatını devrim davasına adamış olan büyük Rus demokratı Çernişevski'nin bundan yarım yüzyıl önce: «Zavallı bir millet, tepeden tırnağa köleler milleti - hepsi köle» dediğini hatırlıyoruz. Açık ve gizli Rus köleleri (Çarlık boyunduruğunu taşımalarından ötürü Rus köleleri) bu sözü hatırlamaktan hoşlanmazlar. Oysa bu söz, bizce, gerçek yurt sevgisini, Rus halk yığınlarında bir devrimci ruhun olmayışından ötürü duyulan acıyı içeren bir sevgiyi ifade eder. Çernişevski'nin zamanında o ruh henüz yoktu. Şimdi de az var. Ama şimdiden o ruh mevcuttur. Rus ulusu da bir devrimci sınıf yarattığı için, bu ulus da insanlığa sadece katliamlar, sıra sıra idam sehpaları, zindanlar, büyük açlık ve papazlara, çarlara, büyük toprak sahiplerine ve kapitalistlere kölece bağlılık örnekleri değil, özgürlük ve sosyalizm uğruna mücadelede de örnekler verebildiği için yüreklerimiz milli gururla doludur.

Yüreklerimiz milli gurur duygusuyla doludur; *işte bundan ötürüdür ki, (toprak sahibi soylular, Macaristan'ın, Polonya'nın, İran ve Çin' in özgürlüğünü boğmak için köylüleri savaşa sürdükleri), kölece* geçmişimizden özellikle *nefret ederiz, ve aynı toprak sahiplerinin, kapitalistlerin de desteğiyle Polonya ve Ukrayna'yı boğazlamak için, İran'da ve Çin'de demokratik hareketi ezmek için ve Rus milli gururumuzu, yüz karası olan Romanof'lar, Bobrinski ve Purişkeviç'ler çetesini güçlendirmek için bizi savaşa sürdükleri zaman bugünümüzden de nefret ederiz. Bir kimse köle doğdu diye suçlanamaz; ama özgürlük uğruna mücadeleden kaçmakla kalmayıp köleliğini haklı bulan ve onu öven bir köle, (örneğin Polonya ve Ukrayna vb.'nin gırtlaklanmasına Rusların «vatan savunması» diyen bir kimse) haklı olarak öfke, tiksinti ve nefret duyguları uyandıran bir aşağılık parazit, bayağının bayağısı bir köledir.*

Devrimci proletaryanın öğretmenleri, tutarlı 19. yüzyıl demokrasisinin en büyük temsilcileri Marx ve Engels, «başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz dediler. Ve biz Rus işçileri, yüreklerimiz milli gururla dolu olarak, ne pahasına olursa olsun, bağımsız, demokratik, cumhuriyetçi ve gururlu bir Rusya istiyoruz; *komşuları ile ilişkilerini, bir büyük ulus için o kadar alçaltıcı olan feodal ayrıcalık ilkesine değil, insancı eşitlik ilkesine dayandıran bir Rusya istiyoruz. Ve işte bunu istediğimiz içindir ki biz, yirminci yüzyılda, Avrupa'da (hattâ Avrupa'nın uzak doğusunda bile)* kendi *vatanında krallığa karşı, büyük toprak sahiplerine ve kapitalistlere karşı, yani yurdumuzun en büyük düşmanlarına karşı savaşmak için bütün devrimci olanakları kullanmadan «vatan savunması»nın imkânsız olduğunu söylüyoruz. Hangi savaşta olursa olsun, Çarlığın yenilgisini istemeden, Rusların «vatanlarını savunamayacaklarını» ve bunun büyük Rusya'da yaşayanların onda dokuzu için şer'in ehveni olduğunu söylüyoruz. Çünkü çarlık bu onda dokuzu iktisadî ve siyasî bakımdan ezmekle kalmıyor, başka ulusları ezmeyi ve bu utanç verici hali iki yüzlü ve sözde yurtseverce sözlerle maskelemeyi öğreterek bu onda dokuzu soysuzlaştırıyor, manen düşürüyor, şerefsizliğe, ahlaksızlığa sürüklüyor.*

(...) eğer tarih hükmünü Rus egemen ulus kapitalizmi lehine verecekse, bundan çıkan sonuç, kapitalizmin doğurduğu komünist devrimin başlıca itici gücü olarak Rus proletaryasının sosyalist *rolünün daha büyük olacağıdır. Proleter devrim işçilerin tam bir ulusal eşitlik ve kardeşlik içinde uzun süre eğitilmelerini gerektirir. Onun için Rus proletaryasının çıkarları, Rusların ezdikleri bütün ulusların tam eşitliği ve kendi kaderlerini tayin hakkı uğruna yığınların (en kararlı, tutarlı, yürekli bir biçimde ve devrimci tarzda) mücadele etmek üzere sistemli olarak eğitilmesini gerekli kılar. (Kölece bir anlam verilmedikçe) Rus ulusal gururunun çıkarları da, hem Rus, hem öteki proleterlerin* sosyalist *çıkarlarıyla bağdaşır. Uzun yıllar İngiltere'de yaşa - dıktan ve kendisi yarı İngiliz olduktan sonra, İngiliz işçilerinin sosyalist hareketinin çıkarları gereği İrlanda için özgürlük ve ulusal bağımsızlık isteyen Marx, bize her zaman örnek olacaktır.*

12 Aralık 1914

Sotsiyal - demokrat, sayı 35

Bütün Eserleri, cilt 21, sayfa 102-6.
(İngilizce)

(Rusların Milli Gururu Üzerine başlıklı yazıdan özettir.)

Ulus Bayrağı Konusunda

STALİN DİYOR Kİ :

Eskiden burjuvazi liberalizm oyununu oynayabilirdi, burjuva demokratik özgürlükleri savunur ve böylelikle halka hoş görünürdü. Şimdi artık burjuva liberalizminden iz kalmamıştır. Sözümona «kişi özgürlükleri» yoktur artık, kişi hakları şimdi artık sadece sermaye sahiplerine tanınmaktadır, ve geri kalan yurttaşların hepsi, ancak sömürülmeye yarayan bir insan hammaddesi sayılmaktadır. İnsanların ve ulusların hak eşitliği ilkesi ayaklar altında çiğnenmektedir, bunun yerini, bütün hakları sömürücü azınlığa tanıyan ve sömürülen yurttaşlar çoğunluğunu haklardan yoksun bırakan ilke almıştır. Burjuva demokratik özgürlükler bayrağı, geminin bordasından denize atılmıştır. Eğer siz komünist ve demokratik partiler temsilcileri, halkın çoğunluğunu çevrenizde toplamak istiyorsanız, bence, bu bayrağı başınızın üstünde yükseltmek ve ilerilere taşımak size düşmektedir. Bu bayrağı sizden başkası yükseltemez.

Eskiden burjuvazi ulusun başı sayılırdı, ulusun haklarını ve bağımsızlığını savunurdu, bunları «her şeyin üstünde» sayardı. Bugün artık «ulusal ilke»den iz kalmamıştır. Bugün burjuvazi, ulusal haklarını ve bağımsızlığını dolarla trampa etmektedir. Ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik bayrağı geminin bordasından denize atılmıştır. Eğer siz, komünist ve demokratik partiler temsilcileri, yurtsever olmak istiyorsanız, ulusun yönetici kuvveti olmak istiyorsanız, bu bayrağı başınızın üstünde yükseltmek ve onu ilerilere taşımak hiç kuşku yok ki size düşer. O bayrağı sizden başkası yükseltemez.

DIMITROV LEİPZİG'DE :

«Bulgar Milli Onurunu Savundum»

Partilerimizin yürüttükleri anti-faşist kavganın en zayıf unsurlarından biri, faşizm demogojisine karşı çok yetersiz ve yavaş tepki göstermeleridir. *Bu arada faşist ideoloji ile savaşma sorunları da önemsenmemiştir. Birçok sosyalist, burjuva ideolojisinin en gerici türlerinden olan faşist ideolojinin, kendi aptallığı yüzünden yenilme derecesine bile varan bu ideolojinin kitleleri etkileyebileceğini düşünmemişti. Büyük bir hata idi bu. Kapitalizmin yozlaşması kendi kültürüne ve ideolojisine de bulaşır. Bu arada büyük halk kitlelerinin bazı kesimleri, o korkunç durumları nedeniyle, bu yozlaşmanın ideolojik etkisi altında kalabilir.*

Faşizmin ideolojik aşılama gücünü asla küçümsememeliyiz. Tam aksine, açık, halkın anlayacağı görüşlere dayanan ve halk kitlelerinin ulusal psikolojisine uygun, konulara iyice düşünülmüş yollardan yaklaşan yaygın bir ideolojik kavgayı geliştirmeliyiz.

Faşistler —geçmişte yüceltilen, yiğitçe ne varsa tümünün mirasçıları ve sürdürenleri olduklarını göstermek için— her ulusun bütün tarihini didik didik etmektedirler. Bu arada halkın ulusal duygularını zedeleyecek ne varsa faşizm düşmanlarına karşı silah olarak kullanmaktadır.

(...) Bizler, her türlü burjuva ulusçuluğunun (burjuva milliyetçiliğinin) uzlaşmaz düşmanlarıyız. *Biz* milleti yok saymada taraftar olamayız, *asla. Her sosyalist partinin en önemli görevlerinden biri işçileri ve bütün emekçileri, proletarya enternasyonalizminin ruhu ile eğitmektir. Ama kim bunun kendine, emekçi kitlelerin ulusal duyguları ile alay etme hakkını tanıdığını ya da bun azorladığını sanıyorsa o, gerçek bir sosyalist değildir. Ve o, Lenin'in bu konudaki sözlerini anlamamıştır.*

Burjuva milliyetçiliği ile sürekli olarak ve şiddetle savaşan Lenin 1914'te yazdığı «Rusların milli gururu üzerine» adlı makalesinde milli duygular meselesine yönelmenin doğru yolunu bize göstermiştir. Lenin şöyle der:

«Milli gurur duygusu bize, biz bilinçli Rus proleterlerine yabancı bir duygu mudur? Elbette ki değildir! Biz dilimizi ve yurdumuzu severiz ve biz yurdumuzun emekçi yığınlarını (yani yurdumuz nüfusunun onda dokuzunu) demokratik ve sosyalist bilinç düzeyine yükseltmek için elimizden geleni yapıyoruz.»

Lenin milli gurur hakkında işte bunları söylemiştir.

Leipzig duruşmasında faşistler Bulgar'lara iftira ederek barbar bir halk olduklarını söyledikleri zaman faşist zorbalara —gerçek barbarlara ve vahşilere— karşı yiğitçe çarpışan Bulgar halkının ve emekçi kitlelerinin milli onurunu müdafaa etmekle, hataya düşmediğim inancındayım. Bulgar olmaktan utanç duymadığımı belirtmekle; yiğit Bulgar emekçi sınıfının bir eri olmaktan kıvanç duyduğumu belirtmekle doğruyu söyledim.

Topraklarda derinlere kök salabilmek için, proleter enternasyonalizmi kendini her ülkeye «alıştırmalıdır». Proleter sınıf kavgasının milli biçimleri ile ayrı ayrı her ülkedeki işçi hareketleriyle, proleter enternasyonalizmi arasında çelişki söz konusu değildir. Aksine, proleteryanın uluslararası çıkarları ancak bu şekilde başarıyla korunabilir.

Ayrıca faşist burjuvazinin, genel milli çıkarları korumak adı altında, kendi halkına karşı susturma ve sömürme politikası gütmekte olduğunu, başka milletleri de talan edip köleleştirdiğini, kitleler önünde teşhir etmek ve her yerde her fırsatta ispatlamak zorunlu bir eylemdir. Köleliğin ve milli baskının her çeşidine karşı olan proletaryanın aynı zamanda ulusal özgürlük ve bağımsızlık uğruna mücadelenin tek gerçek savaşçısı olduğunu göstermeliyiz.

Proletaryanın kendi ülkesindeki sömürücülere ve zorbalara karşı verdiği sınıf kavgasının çıkarları, ulusun özgür ve mutlu yarınlara yönelik kavgasının çıkarları ile çelişmez. Tersine, sosyalist devrim ulusun kurtuluşunu ve daha yüksek düzeylere ulaşmasını sağlar. *Bugün kendi sınıf örgütlerini kurmakla ve bunların durumunu pekiştirmekle, faşizme karşı demokratik hak ve özgürlükleri savunmakla kapitalizmi devirmek için savaşmakla emekçi sınıflar,* ulusun geleceği için savaşıyorlar.

Devrimci proletarya halkın kültürünü kurtarmak için, halkı çürüyen tekelci kapitalizmin engellerine ve barbar faşizme karşı korumak için savaşmaktadır. Bu kültürü yok olmaktan koruyacak ve onu en yüksek gerçek milli kültür durumuna getirecek olan unsur, ancak proletarya devrimi olabilir. Biçimde ulusal ve kapsamda sosyalist...

Proleter enternasyonalizmi, ülkede emekçi halkı nulusal, toplumsal ve kültürel özgürlüğünü sağlamak için verdiği kavgayla çelişmez. Ayrıca uluslararası proetarya dayanışması ve kavga birliği, bu savaş için zorunlu desteği de sağlar. Kapitalist ülkelerin emekçi sınıfları, ancak sosyalist ülkeler proletaryasıyla sıkı bir işbirliğine gittiği taktirde başarıya ulaşabilir. Ancak emperyalist ülkelerdeki proletarya ile el ele savaştığı takdirde, sömürge durumundaki halklar ve baskı altındaki milli azınlık özgürlüklerine kavuşabilirler. Emperyalist ülkelerde proleter devriminin zaferine giden tek yol, bu ülkelerdeki emekçi sınıfların sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki milli kurtuluş hareketleri ile devrimci işbirliği kurmaları yoludur. Çünkü, Marx'ın da bize öğrettiği gibi «başka ulusları ezen ulus asla özgür olamaz» (...)

NOT :

Georgi Dimitrov bu yazıyı 2 Ağustos 1935'te yazdı. Faşizme Karşı Birleşik Cephe adlı kitapta, Üçüncü Enternasyonalin Ödevleri adlı makalenin bir bölümüdür. (s. 127-133).

Nazım Hikmet'i Anma Gecesi Yapıldı

Nazım Hikmet'i anma toplantılarının yurdumuzda artık olağan hale gelmesi, Türkiye halkının demokrasi mücadelesinde önemli mesafeler aştığının kanıtıdır. Türkiye'yi emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunda tutan işbirlikçi güçler, uzun yıllar Nazım'ın şiirini, onun savunduğu devrimci düşünceyi, Nazım'ın içinde yer aldığı hareketi yasaklamak için her türlü baskı ve teröre başvurdular. Bugün bir ölçüde geriletilmişlerdir. Bu gerilemenin bozguna dönüşmesi ve halkımızın sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin zafere ulaşması bir tarihsel zorunluluktur.

Nazım Hikmet bir barış savaşçısı olarak emperyalist savaş kundakçılarının karşısına dikilen kişidir. O, halkların, sömürücülerinin sınıf çıkarları uğruna birbirini boğazlamaya sürüklenmesine karşı çıktığı içindir ki tüm dünyada emperyalizme ve faşizme karşı savaşanların safında yer aldı. Sovyet halkı Hitlerci faşist sürülerine karşı Anayurt Savaşını verirken «Biz unuttuk bağışlamayı» diyen odur; «Varılacak yere kan içinde varılacaktır» diyen odur; zaferin tırnakla sökülüp koparılacağından söz eden odur. Küba'dan Vietnam'a kadar dünyanın neresinde ezilen halklar Amerikan emperyalizmine ve onun işbirlikçilerine baş kaldırdılarsa, Nazım onlarla birlik oldu.

Nazım bu anlamda bir barış savaşçısıydı. Çünkü bizim barıştan yana oluşumuz, her ne pahasına olursa olsun barışçılık, pasifizm tutumu değildir. Emperyalist savaş kundakçılarına karşı, işbirlikçilere karşı tarihsel anın emrettiği mücadele görevlerine öncelik veren, bu görevleri eksiksiz yerine getiren bir barış savaşçılığıdır.

Nazım bu yanıyla da bize örnek olsun!

MİHRİ BELLİ

MİLLET GERÇEĞİ

Ulus Gerçeğini Marksist açıdan ele alan bu yazı Aydınlık Sosyalist Dergi'de Mayıs 1969'da yayımlandı. Yazı Ankara Hukuk Fakültesi'nde verilmesi kararlaştırılan konferans metni olarak hazırlanmış, ancak konferansın verileceği gün Mihri Belli «Türkiye'de Karşı-Devrim» yazısından dolayı tutuklandığı için konuşma yapılamamıştı.

Türkiye'de ilk kez Kurt ulusal sorununu ele almış olan bu yazının geniş bir özetini yayımlıyoruz.

«PROLETARYA, sömürü düzeninin yerini sosyalist düzenin almasından yanadır. Sosyalizm ise ancak bağımsız bir ülkede, uluslaşmış bir toplumda kurulabilir. Sosyalizmin malzemesi, ulusun bireyi özgür vatandaştır. Sosyalizme varmak için demokratik devrimi derinliğine gerçekleştirmek şarttır. Dünya emperyalist sistemi içinde sömürülen geri bir ülkede, emperyalizm, genellikle asalak sınıfları hoş tutmayı, bunların önüne, ezilen ülke halkının sömürüsünden bir sus payı atmayı çıkarı gereği sayar. Buna karşılık emperyalist boyunduruk altında emekçi daha da yoğun bir sömürü altında ezilir, çalışan insanın kaderi büsbütün kötüleşir. Emekçi yığınların bilinçlendikleri ölçüde milli bağımsızlık mücadelesinin ön safında yer almalarının bir iktisadi temeli vardır; ve vatanın en yiğit savunucularının mülksüz emekçilerin olması tabiidir.

Dünyanın bütün ezilen ülkelerinde milli kurtuluş savaşlarının, ya şehir ve köy proletaryasının (Vietnam), ya da küçük-burjuvazinin en yoksul kolunun (Cezayir) öncülüğünde verilmekte oluşu bir raslantı değildir. Bizim ilk milli kurtuluş savaşımız da bu bakımdan bir istisna olmamıştır. Genellikle küçük-burjuva kökenden gelme asker-sivil aydın zümre o günlerde en halkçı, emekçiye en yakın bir şartlanma içindeydi; ve hegemonyası altında kurulan milli güçbirliği saflarında Türkiye köylüsünün büyük ağırlığı vardı. Emeğe övgü niteliğinde sözler, o günlerde rasgele söylemiş sözler değildir. Ve sonraki dönemde bu sözlerin pek tekrarlanmaması da rasgele değildir. Cephenin cephane ikmâlinin sağlanmasında büyük rol oynamış olan Ankara'daki İmalat-ı Harbiye'nin İştirakiyun Partisi üyesi sosyalist işçilerin; eldeki topların namlularına uysun diye dolu top mermilerini tornada çaptan düşüren ve bu yüzden sık sık şehitler veren bu proleterlerin Başkumandan Mustafa Kemal ile doğrudan doğruya temasları vardı. Savaş yıllarında Çankaya'nın kapısı bu sanayi işçilerine her zaman açıktı. İç ve dış dalgalanmaların birleşmesi sonucu sonraki dönemde, küçük-burjuva bürokrasisinin emekçi yığınlardan uzaklaşmış olması olgusu, Kurtuluş Savaşının halk savaşı niteliğini gölgelendirmemelidir.

ULUSUN tarihi bir kategori olduğunu belirttik. Ulus, «kapitalizmin şafak vakti ortaya çıktı», kapitalizmin gelişmesiyle o da gelişti. Ama ulus, kapitalist sömürü düzeniyle birlikte ortadan kalkmıyor. Bir zamanlar, özellikle geçen yüzyılda, sosyalist düzenin, ulusal çitleri, ulusal imtiyazları ortadan kaldırmasıyla ,ulusların da ortadan kakacağı inancı devrimci çevrelerde yaygındı. Sosyalist bilimin gelişmesi, zenginleşmesiyle ve sosyalist devrimlerin gerçekleşmesiyle, bu görüşün sosyalizmin ilk aşamasında ve emperyalizmin yaşadığı bir dönemde gerçekleşmeyeceği anlaşılmıştır. Sosyalizme geçişle, ulusal imtiyazlar, büyük ulusların küçükleri ezmesi önlenmektedir, ama sosyalist devrim, hiç değilse ilk aşamasında, ulusların ortadan kalkması sonucunu vermesi şöyle dursun, uzunca bir süre için ulusların, ulusal kültürlerin tam bir açılıp gelişme olanağına kavuşmalarını sağlamıştır. Elbette ki böyle bir gelişme, Aleksey Tolstoy'un sözleriyle «Ulus denen nehirlerin bir gün gelip insanlık okyanusunda birleşecekleri» görüşünün gerçeklere uymadığının kanıtı sayılamaz. Hiç şüphe yok ki, ulus denen nehirler insanlık okyanusunda birleşeceklerdir. Ulusal sınırlar içinde hapsedilmiş durumda kalmakla yetinmeyecek olan insanlar, tüm insanlığın katkılarıyla bir insanlık kültürü yaratacaklardır. Ama bu, ancak, emperyalizm çağının ve daha önceki sömürü düzeninin, ulusal bas-

kı altında tuttuğu ulusların tam bir ulusal gelişme olanaklarına kavuşmalarından ve kendi ulusal kültürlerinin bütün olanaklarını geliştirmelerinden sonra, bunları yeterli bulmamaları ve ulusal sınırları kendi iradeleriyle aşmalarıyla olabilir.

Okyanusun kıyılarına henüz varmadığımıza göre, içinde yaşadığımız çağın büyük gerçeği millet gerçeği olduğuna göre, bu çağın devrimci görevi, Türkiye toplumunun tam uluslaşmasını bütün engelleri yıkarak gerçekleştirmektir. Bu, dünya yüzünde bütün ülkelerdeki devrimci güçler arasında dayanışmayla çelişen bir şey değildir. Burjuva sosyalizmine, dargörüşlülüğe kaçmayan en derin anlamıyla milliyetçilik, küçük-burjuva insaniyetçiliğine, kozmopolitizme kaçmayan, gerçekten devrimci enternasyonalizmle çelişmez (...)

Gerçekten, bugün ulusunun başı dik ,insanca bir yaşantıya kavuşması için saldırgan Amerikan emperyalizmine karşı savaşan Vietnam'lı savaşçı, en derin, en saf anlamıyla ulusçudur. Ama Vietnam millî kurtuluş savaşı bu dünyada yer almaktadır ve bütün ülkelerin devrimci güçlerinin bu savaş karşısında bir tutumu vardır, karşı-devrimci güçlerin de olduğu gibi. Kore'den Cezayir'e kadar, Küba'dan Filistin'e kadar emperyalizmle mücadele halinde olan halkların olsun, sosyalist gelişme olanaklarına kavuşmuş olan halkların olsun, kendisiyle uluslararası devrimci dayanışma durumunda olduklarının bilincindedir. O, Fransa'da fabrikaları işgal eden işçilerle, Amerikan üniversitelerinde polisin copuna göğüs gererek Vietnam'da barış için gösteride bulunan Amerikalı genç aydınla, Jean Paul Sartre'larla, Bertrand Russell'larla dayanışma halinde olduğunun bilincindedir. Bu bilinç, en derin, en saf anlamıyla ulusçu olan Vietnamlı savaşçıyı, aynı zamanda en derin anlamıyla enternasyonalist yapar.

Bizim milli kurtuluş savaşımızda da, Türkiye'nin millicileriyle bütün dünyadaki devrimci güçler arasında uluslararası dayanışma kendiliğinden kuruldu. Sosyalist devrim bayrağını açmış olan Sovyetler Birliği'nin varlığının, Doğu cephemizi emniyete almamızı kolaylaştırması ve bu komşu ülkenin bizim için maddî ve manevî bir dayanak teşkil etmesi; Batı proletaryasının kesin olarak yeni askeri maceralara karşı çıkmasının, Karadeniz'de Fransız donanmasındaki isyan vb. gelişmelerin Batılı emperyalistlerin elinde zinde kuvvet olarak yalnız Yunan ordusunu bırakması; Yunanistan içinde bile ilerici güçlerin Anadolu savaşına karşı çıkmaları, ilk başarılı milli kurtuluş savaşını vermekte olan Türkiye'ye Doğunun ezilen halklarının derin bir sevgi ve bağlılık duymaları gibi uluslararası etkenler, Türk zaferinin elde edilmesinde rol oynamıştır. Ve kurtuluş savaşımızın su katılmamış yurtsever savaşçısı, Türkiye toprağına saldıran Yunan ordusuna karşı dururken aynı zamanda bu saldırgan askeri kuvvetin arkasında duran emperyalist dünya sistemine karşı da, dünya ölçüsündeki karşı-devrimci güçler ittifakına karşı da savaştığının bilincindeydi.

Adı üstünde, enternasyonalizm, millet gerçeğine dayanan bir kavramdır. Uluslararasıcılık diye çevirebileceğimiz enternasyonalizmin ilkel maddesi, ulustur. Ulus gerçeğine dayanmayan bir enternasyonalizm havada kalır. Çok kez ulus gerçeğini inkâra kadar varan küçük-burjuva insaniyetçiliğinin, ya da ümmetçiliğe dönüş özlemini yansıtan dinî nitelikte kimi akımların, gerçek devrimci enternasyonalizmle ortak bir yanı yoktur.

Fikret'in «Ruy-i zemin vatanım — Nev-i beşer milletim» (Yeryüzü vatanım — İnsanlık milletim) mısraını, zamanının şoven tahriklerine karşı şair tarafından öfkeyle söylenmiş bir söz olarak, hoşgörü ve anlayışla değerlendirebiliriz, ama millet gerçeğini atlayan böyle bir enternasyonalizmin bilimsel bir yanı yoktur.

GEREKLİ devrimci adımları atarak, tam bir ulusal gelişme olanaklarına kavuşan bir Türkiye'de, milliyetlerin durumu ne olacaktır? Özellikle Kürt meselesi nasıl bir çözüme bağlanacaktır?

Türkiye'de ulus gerçeğini ele alan bir konuşmada, sayıları milyonları bulan Türkiye Kürtlerinin bu bakımdan durumunu ele almamak, bilimsellikle, ağırbaşlılıkla bağdaşan bir davranış olamaz. Türkiye'de bir Doğu meselesi vardır ve bu mesele üzerine eğilmek ve Türkiye'nin çıkarlarına uygun çözüm yolları aramak bir yurtseverlik görevidir. Biz, uzun yıllar bu görevi yerine getirmedik, bu meseleyi tabu saydık. Bu yüzden öyle bir durum meydana gelmiştir ki, bugün Türkiye'nin bu en önemli meselesiyle, Türklerden gayrı hemen herkes ilgilenmektedir. Belli başlı Batı üniversitelerinde Kürdoloji kürsüleri vardır. Örneğin CIA'nın kadro ikmalini yaptığı önemli bir kaynak olduğu söylenen Amerika'nın Harvard Üniversitesi'nde, ya da Washington'daki George Town Üniversitesi'nde, yabancı diller arasında

Kürtçe, en az Türkçe kadar önemli bir dil sayılmaktadır. Batıda olduğu gibi SSCB'de de Kürdoloji önemli bir araştırma alanıdır. Dünyanın en ünlü Kürdologları Rus'tur. Kürtler adına konuştuğunu iddia eden birçok örgütler, gruplar vb. Almanya'dan Amerika'ya kadar yoğun bir faaliyet içindedirler ve bunların meseleyi (Kürtler dahil) Türkiye halkının gerçek çıkarları açısından koydukları ve petrol kaynakları bakımından pek önemli sayılan dünyanın bu bölgesinde, emperyalizmin uzun vadeli çıkarlarına uygun biçimde davranmadıklarını söylemek zordur.

Bu durumda biz, millet konusunu inceleyen bir konuşmada tabulara uymayı ve en önemli bir memleket meselesini susarak geçmeyi, gerçek yurtseverlikle bağdaşmayan bir taviz sayıyoruz. Ve kısaca da olsa, bu konu üzerinde duracağız.

Biz, tarihimizin en çetin günlerinde, Sivas Kongresi sırasında, Kurtuluş Savaşı süresince ve Lozan'da Misak-ı Millî sınırları içinde yaşayan bu iki kardeş kavmi, Türklerin ve Kürtlerin varlığını resmen kabul ettik ve bu tutumumuz, Türkiye halkının birliğini zedelemedi, tersine bu birliği perçinledi. Biz Sakarya'da, Afyon'da düşmanla kesin savaşlara giriştiğimiz zaman Doğuda bir meseleyle karşılaşmadık. Kurtuluş Savaşında ülkenin Kürtlerle meskûn bölgelerinde bir Çapanoğlu isyanına, bir Delibaş isyanına, Çerkez Ethem olayına benzer hareketler olmadı.

Doğuda izlenen asimilasyon (Türkleştirme) politikasının gerekliliğinin kanıtı olamaz. İsyan kışkırtıcılığı eden gerici feodal güçler, ancak feodalizme karşı mücadeleyle, toprak emekçisini özgür vatandaş payesine yükseltmeyi hedef tutan demokratik mücadeleyi gölgelemiştir. Çünkü feodal ilişkilerden arınmış bir toplumda, özgürlüğe kavuşan toprak emekçisi, kendi anadilini kullanmakta, kendi etnik değerlerine sarılmakta da özgür olduğunun bilincine varacaktır ve asimilasyon politikasına karşı direnecektir. O halde, asimilasyon politikasını uygulama çabasında bir iktidar, ister istemez anti-feodal mücadeleyi gevşek tutacak, demokratik özlemlerini karşılayamayacağı özgür bir köylülüğün oluşmasına engel olacak, feodallerle uzlaşacaktır. Nitekim Doğuda bu olmuştur. Doğunun, ülkenin öteki bölgelerine kıyasla ,daha da geri bırakılışının açıklanmasını hiç değilse kısmen, bu asimilasyon (Türkleştirme) politikasında aramak gerekir. Üstelik asimilasyon politikası, çağdaş tarihte dünyanın hiç bir ülkesinde bu politikayı uygulayan ulusun lehine sonuç vermemiştir. Çarlık Rusya'sının güttüğü Ruslaştırma politikasının tam bir başarısızlığa uğraması, bunun en tipik örneğidir. Türkiye de bu bakımdan bir istisna olmamıştır. Bugün valilerin tercümanla dolaştığı Doğunun altı ilinde, Türkçe bilmeyenler nüfusun çoğunluğunu teşkil etmektedir ve 1925'ten bu yana haberleşmede, ulaştırmada ve eğitimde gelişmelere rağmen Türkçe bilmeyen nüfus oranında bir azalma olmadığını tahmin edersek, gerçeklerden pek ayrılmız olmayız. Asimilasyon politikasını, Doğunun demokratik gelişmesine engel teşkil ettiği, bu bölgenin nispî geriliğine sebep olduğu ve üstelik tam tersi sonuçlar verdiği, Türkiye'de milli birliği güçlendirmek şöyle dursun, Doğu Anadolu'yu, Türkiye'ye karşı emperyalist fesat planları için elverişli bir alan haline getirdiği besbellidir.

Biz, Sivas Kongresi'nde, Lozan'da olduğu gibi, Türkiye'de kardeş Kürt topluluğunun varlığını kabul etmenin ve merkezî, layik bir cumhuriyet maarifi denetiminde, Kürtlere kendi anadillerini kullanma olanağını sağlamanın, emperyalist fesat kaynaklarını kurutacağı, Türklerle Kürtler arasındaki tarihî kardeşlik bağlarını, ulusal birliği daha da güçlendireceği inancındayız. Buna paralel olarak, bütün ülkeyi kapsamına alan köklü bir toprak reformu ve bu reforma paralel olarak atılacak demokratik devrim doğrultusunda adımlar, ülkenin bu geri bölgesini, feodal ilişkilerden arındıracak, derebey ve şeyh sömürüsü ve tahakkümüne son verecek, Doğunun çilekeş toprak emekçisini toprak köleliğinden kurtaracak, onu vatandaş payesine ulaşmış özgür köylü durumuna yükseltecek, özgür köylünün bu bölgede de toplumsal gelişmeye ağırlığını koyabilmesi olanağını sağlayacaktır. Ayrıca sınaî yatırımlar alanında, Türkiye'nin Batısıyla Doğusu arasında eşitliğin gerçekleştirilmesi, Doğuda işçi sınıfının gelişmesine yol açacak ve bu devrimci gücün, Doğuyu gerilikten kurtarmada önemli bir etken olabilmesi şartlarını yaratacaktır. Bu, Doğuda Türkiye'nin tam bağımsızlığının gerçekleştirilmesiyle birlikte, millî demokratik devrimin belli başlı görevlerinin yerine getirilmesi demektir ve Doğu için biricik demokratik, biricik devrimci ve aynı zamanda (gerçek ulusçuluk anlamında) biricik millî politika budur.

Belirtmenin gereği yok: Türkiye'de millî güçlere dayanmayan, onları temsil etmeyen bir iktidar, böyle bir politikayı izleyemez. Böyle bir politikayı ancak millî demokratik devrimi gerçek-

leştirmeyi, Türkiye'yi tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke durumuna yükseltmeyi kutsal amaç bilen, Türkiye toplumundaki ilerici güçlerin temsilcisi bir halk iktidarı yürütebilir. Onun için bu söylediklerimiz, A Piktidarına hitap eden bir uyarma değildir. Bir yandan «Amerika'nın Türkiye'deki varlığını azaltmasından yana olmayan», öte yandan nüfusun % 65'i okuma-yazma bilmeyen bir ülkede, sınırlı eğitim imkânlarını her ille imamhatip okulları açmaya tahsis edeceğine resmen ilân eden bir AP iktidarının, Doğu meselesine el atmasından hayır ummak safdillik olur.

Bizim bu konudaki görüşümüz, sosyalist teorinin ulusların kendi kaderlerini tayin etme ilkesiyle bağdaşan bir görüştür. Ulusların kendi kaderlerini tayin etme ilkesi, mutlak bir şey değildir ve şartlar ne olursa olsun her ulusun mutlaka ayrılarak ulusal devlet kurması gerektiği anlamını taşımaz. Yüzyılın başlarında ulusların kendi kaderlerini tayin etme ilkesinin, Rus Sosyal-Demokrat Partisinin programından çıkarılmasını savunan Polonyalı marksistleri en sert biçimde eleştiren ve bu ilkeyi savunan Lenin, örneğin Polonya'nın Çarlık Rusya'sından ayrılarak bağımsız devlet kurmasına kesin olarak karşıydı. Ulusların ayrılıp devlet kurma hakkı, boşanma hakkına benzetilir. Vatandaşın boşanma hakkı Medenî Kanunda yazılı bir haktır ve boşanmak için kesin sebepler olduğunda, vatandaş bu hakkını kullanabilmelidir. Ama, bu boşanma hakkından yana olan bir kimsenin, boşanmadan yana olduğu, herkesin bekâr yaşamasından yana olduğu anlamına gelmez.

Bugün tarihî köklere dayanan, Türklerle Kürtler arasındaki kardeşliğin, Türkiye'nin toprak bütünlüğünün, hangi biçimde olursa olsun baltalanması aykırı sonuçlara varır ve dünyanın bu bölgesinde emperyalizmin durumunu güçlendirir. Doğu meselesi, ancak misak-ı millî sınırları içinde, hem Batıyı, hem Doğuyu kapsayan sosyalizm doğrultusunda millî demokratik devrimi gerçekleştirmekle çözüme bağlanabilir. (...)

DEVRİMCİ GEÇMİŞİMİZİ TAHRİF ETTİRMEYECEĞİZ

"YÜRÜYÜŞ"ÜN SIKINTISI NE?

TİP Genel Sekreterinin sahibi olduğu «Yürüyüş» adındaki haftalık derginin başyazarı bir süre önce değişti. Yalçın Küçük, yerini Metin Çuhaoğlu'na bıraktı. Şimdilik derginin başyazılarındaki siyaset incilerini M. Çuhaoğlu döktürüyor. Doğrusu kaba ve ince çarpıtmalarıyla ve demogojik yorumlarıyla Çuhaoğlu Küçük'ü aratmıyor; onun yetenekli ve kararlı bir izleyicisi olduğunu kanıtlıyor.

Bu derginin 2 Mayıs sayısında Çuhaoğlu'nun yazdıklarına bakınız:

«Bu çerçevede, bilimsel sosyalistlerin demokratik görevleri bir an bile unutmamaları, madalyonun yalnızca bir yüzü. Madalyonun bir de ikinci yüzü var: İdeolojik, politik ve örgütsel planda yalnızca birer demokrat olanların kendilerini sosyalist saymaları. Madalyonun bu yüzü uzak ve yakın geçmişte, etkisini örgütlü haraket içinde de hissettirdi. Sözü uzatmadan «kişisel» örnekler vermek mümkün: Haraketin içinde yer alan bir Şevket Süreyya'yı, bir Vedat Nedim'i, bir Mihri Belli'yi, bir Aybar'ı şu ya da bu dönemde, ya da bir bütün olarak demokrat saymak, «halkçı» saymak mümkün. Ancak bu şahısların hayatlarının herhangi bir döneminde Leninist olduklarını düşünmek kesinlikle mümkün değil. Somut olguların kişilerde ve kişiliklerde böyle belirginleşmesi bir yana, haraketin, uzak ve yakın geçmişi ile barındığı ideolojik, politik ve örgütsel zaafların temelinde bu olgu yatıyor. Uzak geçmişin «kendine değil başkalarına güvenme» çizgisi, daha geçmişin popülist ve eyyamcı çizgisi, temelini bu bulanıklıkta buluyor.»

İtiraf etmeli, bu zırvaların neresinden başlayacağına insan şaşırıyor. M. Belli arkadaşın devrimci haraketin elli yıl önceki dönekleriyle aynı kefeye konmasına mı, yoksa M. Belli'nin «hayatının herhangi bir döneminde kesinlikle Leninist olmadığına» mı? ya da uzak geçmişin kendine değil başkalarına güven çizgisi» ile suçlanmasına mı? Bir paragrafta *üç yalan*, üç bilinçli tahrif aynı yazıda daha bir çok demagoji ve bu kafayla

işçi sınıfının bilimsel politikasının sürdürülme iddiacılığı...

Sosyalist hareketimizin geçmişini ve bugünü çarpıtıcı bu tür yazılar arada bir yazılsa üzerinde durmaya değmezdi. Ama bu tip yayın Yürüyüş'ün sürekli bir propaganda çizgisi haline geldi. Arada bir de olsa bu propagandayı teşhir etmek gerekiyor.

ÇİZGİLİ SİYASET

Çuhaoğlu'nun «Çizgili siyaset» adlı bu yazısı TİP'in övgüsü için yazılmış. 1970-78 arasındaki son üç yıllık dönemde, bir yandan sosyalist hareket (yani TİP) burjuvaziden bağımsızlığı hayata geçirmiş ve böylece Leninist ögretinin parti yaşamında ve mücadelesinde hayata geçirilmesi sağlanmış.... Ve böylece sosyalist harakette «bölünmüşlük dönemi, yerini tekleşme sürecine» terketmiş. Tekleşen de TİP imiş.

Güçlü sosyalist potansiyeli kucaklıyabilen her hangi bir merkezi siyasi örgüt henüz ortada yokken TİP gibi bir grup partisini övmek için, TİP yandaşlarının imanını tazelemek için bu tür değerlendirmelerin TİP yararına olduğunu da sanmıyoruz ama bu Yürüyüş'ün bileceği iştir. Fakat TİP'in «tekliği»ni kanıtlamak için devrimci geçmişi karalamağa, küçümsemeye, devrimci hareketimizin geçmişi ile sıkı bir ilişkisi olan Mihri Belli arkadaşımıza dil uzatmaya gerek var mıydı? Hele «uzak geçmiş»i «kendine değil başkasına güvenme» hastalığıyla ya da «harekete öteden beri musallat olan başkalarının peşine takılma hastalığı» ile suçlamak gerekir miydi? Dar grup çıkarları için gerektiğine inanması kuşkusuz Çulhaoğlu bunları yazmazdı. Ancak sadece dar grup çıkarlarının güdüldüğü apaçıktır.

KOPUKLUK ASGARİ PROGRAMDAN BAŞLAR

Bu değerlendirmeler yalnızca Çuhaoğlu'nun başyazısında yer almıyor. Yürüyüş ilk sayısından beri bu temaları işlemiş durmuştur. Bu tutum Yürüyüş'le de başlamaz. Yeni TİP yönetim çevresi, eski TİP döneminden beri devrimci hareketimizin geçmişiyle bir ilişkisi olmadığını çeşitli biçimlerde kanıtlamaya büyük özen göstermiştir. Çuhaoğlu'nun da aynı yazıda ele aldığı Türkiye'de burjuva demokratik devrimi konusu bunun sadece bir örneğidir. «Burjuva demokratik devrim güçlü bir burjuva sınıfı tarafından ve sonuna dek götürülmedi» diyen yazar bir sonraki cümlede şunu ekler : «Burjuva demokratik devrimin esas olarak tamamlanmasına karşın, geride ve hareketin önünde bir çok demokratik görev kaldı.»

Bu yargı bilindiği gibi TİP programında da dile getirilir. Böylece daha programdaki devrim tahlili ile Yürüyüş ve TİP, devrimci hareketimizin geçmişiyle bağlarını entemel sorunda, devrim stratejisinde koparmış oluyor. Çünkü altmış yıllık proleter devrimci hareketimizin asgari programı Milli Demokratik Devrim programı olmuştur. Burjuva devriminin ilk görevi olan köklü toprak reformunu gerçekleştiremiyen ve bu güne kadar buna ciddi olarak el bile atamıyan Kemalist hareket için TİP ve Yürüyüş dergisi «esas olarak tamamlanmış devrim» diyor. Onların devrimci geçmiş ile ve bugünün Türkiye'sinin temel gereği ile başlıca kopukluğu burada yatar.

Peki, bu konuda bu çevrenin bir değerlendirmesi var mıdır? İlginçtir, Yürüyüş Dergisi, üç yıllık yayın hayatında, belki yüzlerce defa Milli Demokratik Devrim tezine yuvarlak deyimlerle sataşmış, fakat yanılmıyorsak bir tek defa bu konuda ciddi bir eleştiri yazısı yayınlamamıştır. Proleter devrimci hâreketinin asgari programına karşı yürütülen mücadele bu yüzden ideolojik mücadele düzeyinde olmamıştır, hep sataşma düzeyinde kalmıştır.

SINIF DÜŞMANI YÖNTEMLERİ İLE MÜCADELE

Magazin ayarındaki bu ilkel polemik düzeyi, proleter devrimci hareketi ve onun liderlerini yıpratma yöntemine de baş vuracaktır. Acıyla söylemek gerekir ki, bu konuda sınıf düşmanın yöntemlerinden bile medet umulmaktadır. Yaşıyan liderleri yıpratmak için ölmüşleri güya yüceltme yöntemi bunlardan biridir. Yürüyüş'ün sözü edilen sayısında, devrimciliğine vurmak için önce M. Belli, dönek Vedat Nedim Tör'lerle, Şevket Süreyya'larla aynı kefeye konulmakta, ertesi sayıda da sözde Şefik Hüsnü'yü yüceltmek, gerçekte ise onu ve devrimci geçmişi küçümsemek için 1927 tevkifatında onun «yalnz adam» oluşu üzerinde bir acındırma yazısı döşenilmektedir. Devrimci geçmişimize ve onunla ilişkisi olan kişilere karşı bu kötüleme propagandasının kimseye hayır getirmeyeceği er geç görülecektir. TİP kendisine uydurma bir geçmiş yaratma çabasıyla hiçbir yere varamaz.

Ömrünün on yıldan fazlasını burjuvazinin zındanlarında geçiren, TİP'in sosyalist bir parti olma yoluna girmesi için bugünkü yöneticilerinden çok daha önce ve daha büyük çaba gösteren Mihri Belli arkadaşı demokrat sayıp Leninciliği ondan esirgeyen zırvalar üzerinde ayrıca durmanın gereği yok. Hayat bunun cevabını yeterince vermiştir ve vermektedir. Ama hayatta bulunmayan Şefik Hüsnü için dökülen timsah gözyaşları üzerinde durmanın yararı var.

ŞEFİK HÜSNÜ «YALNIZ ADAM» MIYDI?

Yürüyüş'ün 9 Mayıs sayısında M. Çulhaoğlu, Birikim Yayınlarından çıkan «1927 Komünist Tevkifatı» adlı kitabı değerlendiriyor. Yazının adı, «1927 Komünist Tevkifatı ya da bir kuşağın dramı». Yazıda Ş. Hüsnü, «Çorak bir toprakta iğne ile kuyu kazmaya çalışan bir işçi sınıfı sosyalisti» olarak sözde yüceltilmekte, fakat «yalnız adam» olarak nitelendirilip o dönemin devrimci hareketi küçümsenmektedir. Yazıda her tevkifatta çıkması kaçınılmaz olan yılgınların, döneklerin varlığına dayanarak, o zamanki gazete koleksiyonlarına yansıyan mahkeme tutanaklarından Şefik Hüsnü'nün yalnızlığına hükmediliyor.

Oysa 1927 tevkifatını ve sonrakileri yaşıyanlar hâlâ aramızdadır. Bu büyük lider uzun hapislik yıllarında ve mücadele dönemlerinde hiç yalnız kalmamıştır. O 1919 - 25 arasında Türkiye İşçi Çiftçi Fırkası döneminde İstanbul proleteryasının mitinglerinde işçi sınıfıyla iç içeydi, gizli çalışma dönemlerinde de yalnız adam olarak kaldığı olmamıştır. 1946'da arkadaşlarıyla Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisini kurduğunda sosyalist potansiyelin kendi örgütüne nasıl aktığını görmüştür. Gerçekten de bu parti Türkiye'nin çeşitli illerinde hızla örgütlenmiş, partinin denetiminde yerden mantar gibi biten yüzlerce mesleki örgüt kurulmuştu. Eski TİP dahil, o dönemin altı aylık legal örgütlenmesinde *hiç bir hareket bu örgütlenme hızına ulaşamamıştır.* Şefik Hüsnü sekiz yılı cephede, altı yılı legal devrimci eylemde,on bir yılı yurt dışında olmak üzere yirmi yılı illegal devrimci eylemde ve on bir yılı zındanlarda geçen bir devrimci olarak daima Türkiye ve dünya devrimci hareketinin seçkin bir savaşçısı oldu ve hiç bir zaman yalnız adam olarak kalmadı. Yurt dışındaki on bir yılı içinde dünya devrimci hareketinin en önemli örgütünde, III. Enternasyonal'de önemli görevler aldı, yıllarca bu örgütün Yürütme Komitesi üyeliğinde bulundu. Yani dünya çapında da «yalnız adam» olarak kalmadı. Türkiye devrimci hareketini yurt dışında başarıyla temsil etti, saygınlık uyandırdı. Hele Yürüyüş başyazarının sözünü ettiği «uzak geçmişin kendine değil başkalarına güvenme» çizgisini, hareketin lideri olarak onda göremezsiniz. Komintern organlarındaki tartışma ve yazılarını izleyenler bunu açıkça teslim ederler. Öyle ki Şefik Hüsnü, Stalin dahil günün Sovyet liderlerine Türkiye'ye özgü tarihi ve güncel gerçekleri tartışmalarda devrimci bir yorum içinde kabul ettirmiş bir insandır.

UZAK VE YAKIN GEÇMİŞİMİZİ TAHRİF ETTİRMEYECEĞİZ

Evet, Yürüyüş Dergisi Ş. Hüsnü'nün kararlı devrimciliğini teslim eder görünüyor, fakat bir yandan «yalnız adam» spekülasyonuna [illegible] yor, böylece lideri ve hareketini küçümsemeye yelteniyor. Öte yandan Şefik Hüsnü'nün [illegible] lideri olduğu proleter devrimci hareketin somut kanıt göstermeden ve büyük bir [illegible] devrimci stratejinin «kendi gücüne [illegible] gerek suçlular gerekse haklılar arası ittifak destekler sağlama diyelektiğini kavrayamadığından «kendisine değil, başkasına güvenme hastalığı» ile suçluyor. Ayrıca bu hareketin [illegible] programına karşı çıkıyor. Bütün bunlar Yürüyüş'ün neden ölmüş bir devrimci olarak Şefik Hüsnü'yü dolaylı yoldan yıpratmaya çalıştığını, onun izleyicisi yaşıyan bir devrimci olarak Mihri Belli'ye neden cepheden saldırdığını yeterince anlatır.

Ağır baskı dönemlerinde, fırtınalı günlerde proleter devrimci hareketine ve onun liderlerine karşı bitmez tükenmez suçlamalarda bulunmak salon sosyalizminin başlıca uğraşlarından biriydi. Şimdi, sınırlı siyasal demokrasi ortamında, durgun su kaptanlarının çoğaldığı günümüzde, bu suçlamalar daha ince yöntemlerle sürdürülüyor.

M. Belli arkadaş TKP'nin Tarihsel Konumu kitabında Ş. Hüsnü'nün anısına yazdığı yazıda şunu diyor :

«Türkiye'de sosyalizmin yarım yüzyılı aşkın bir tarihi var. Bu tarih sevabıyla hatasıyla bizimdir.Bu ülkede insanlar on yıllar boyu emekçinin davasına inandılar, güçleri yettiğince bu davayı güttüler. Proleter devrimcinin çetin kaderine göğüs gerdiler. Türkiye'de proleter devrimci hareket, tarihinde sağlam ne varsa, onu

kendine dayanak yapmak zorundadır. Bunu yapamazsa ayağı tarih tabanından kesilir ve kendisi havada kalır»

«İşte bu tarihsel geçmişin en belirgin simgesidir Şefik Hüsnü arkadaş. Onun için kurulu düzenin kalemşorları onunla uğraşıyorlar. Onu karalamaya çalışıyorlar. Maksatları hareketin tarihini karalamaktır...» Buna bir de uzanamadığı ciğere pis deme kompleksini ekleyin.

Devrimci hareketimizin uzak ve yakın geçmişini tahrif ettirmiyeceğiz. Onu, anti-komünizm tüccarlarından olduğu kadar yılgınlardan, mültecilerden, kariyeristlerden ve salon sosyalistlerinin saldırılarından da koruyacağız. Bunun yollarından biri mücadele tarihimizi daha ayrıntılı bir biçimde gerçek çizgileriyle yeni kuşaklara ulaştırabilmektir.

AFGANİSTAN

Bir Despot Rejimin Devrilmesi

DESPOT, KOKUŞMUŞ REJİMİ DEVİREN DARBE, DEMOKRATİK GÜÇLERİN DESTEKLEDİĞİ İLERİCİ SUBAYLARDIR.

Başkan Muhammet Daut Han'ın hayatına mal olan 26 Nisan askeri ayaklanmasından on gün sonra, Afganistan Demokratik Cumhuriyetinin yeni yöneticileri duruma hakim görünüyorlar.

Besbelli ki, uluslararası büyük basının ayaklanma hakkında yaydığı haberler, ölenlerin sayısı bakımından olsun yeni rejimin siyasal yönelimi konusunda olsun tarafsız ollmaktan çok uzaktır.

Din düşmanlığı ve yabancı uyduluğu suçlamalarına karşı, islam dinine bağlılıklarını ve bağlantısız politikayı benimsediklerini ilan eden yeni yöneticilerin anti-emperyalist tutumları konusunda kuşkuya düşülemez. Batıda kurdukları yeni rejim aleyhine sürdürülen düşmanca kampanya da bunu kanıtlar. 4 Mayıs günü Devlet Bakanı ve Başbakan Taraki «Zehirlerini saçan ve 27 Nisan'dan sonra Afganistan'ın şu ya da bu ülkenin uydusu durumuna düşerek bağımsızlığını yitirdiğini söyleyen uluslararası gericiliğin propağandacılarını» sert bir dille suçluyordu.

Gerçekten yeni rejime karşı tüm ağızlardan birden saldırının aniliği ve şiddeti hiç de şaşırtıcı değildir. Büyük önem taşıması olanaklı olan bu siyasal değişikliği ilerde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz, ilk önce olayların esas nedenlerini kavramamıza yardımcı olacağı için son beş yılın olaylarını kısaca gözden geçirelim.

17 Temmuz 1973'de ilerici genç subayların desteklediği bir hükümet darbesi krallığa ve kral Zahir Şah'ın yönetimine son veriyor. Bu zat o zamandan beri Avrupa'da sürgün hayatı yaşamaktadır. Başkanlığa getirilen 1963'de bakanlık görevinden uzaklaştırılmış olan Muhammed Daut Han'dır.

Siyasi durumun ve kurumların çöküntüye uğraması olsun, ve bir yıl önceki açlıkta tüm dünyanın ilgisizliği karşısında yüzbin insanın ölmesi, eski rejimin yıkılmasının niçin halkı derinden ilgilendirdiğini açıklar.

Yaklaşık olarak 17 milyon nufusu olan, zengin geleneklere sahip ama korkunç bir gerilik durumunda kalmış bulunan bu ülkede, aşiret örgütlenmesine ve kokuşmuş bir oligarşiye dayanmış olan krallık sonunda sosyal adaletsizliğin derecesiyle kıyaslanabilecek bir huzursuzluk doğurmuştu.

Bununla birlikte Batı hükümetlerinin Afganistanda böylesine kesin bir durum değişikliği olasılığını hesaplamamış oldukları anlaşılıyor. Amerikan dış işleri bakanlığı stratejilerinin 1973'de uğradıkları şaşkınlık bu bakanlığa bağlı diplomatlardan birinin şu anlamlı sözleriyle ifadesini buluyordu: «Eğer diyordu Amerikan diplomatı, gizli servislerimiz görevlerini gerektiği gibi yapmış olsalardı, bu hükümet darbesi asla olmazdı.»

Afganistan'ın coğrafya bakımından yerleşimi öyledir ki, bu ülkenin durumu önem taşımaktadır. İran, SSCB, Çin ve Pakistan'ın ortasında bulunan bu ülke sıcak denizlere, özellikle Doğu ile Batı arasındaki petrol ve hammadde yollarının başta gelen odaklarından biri olan Umman Denizi doğrultusunda elverişli bir geçit noktasıdır. Elbette ki Afganistan bu mihverin tam olarak kilit noktası sayılamaz. Çünkü, denize ulaşmak için, Pakistan'ın güneyini aşmak zorunluluğu vardır. Ancak bu bölgede yaşayan Baluç ve Paçuh azınlıklarıyla Afganistan'ın altı milyonluk Paçuh nüfusu İran için olsun Batı devletleri için olsun büyük bir endişe kaynağıdır.

Bu bakımdan Batılıların izlediği politika 17 Temmuz 1973 hükümet darbesinden çıkmış olan rejimin bir benzerinin kurulmasını engellemek oldu. Beş yıl süreyle İran ve ABD, 1973'de ilan edilen politik yönelimi saptırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Bu amaçla bir yandan bazı komploları kışkırtırken öte yandan bu ülkeye teknik ve mali yardımı genişleteceklerdir. (Örneğin İran ülkenin güneyinde çok iddialı bir sulama projesinin gerçekleşmesini üstlenecektir).

Kral Zahir Şah'ın düşürülmesini izleyen ilk yıllarda direnişle karşılanan bu girişimler, sonunda, adım adım meyvelerini vermeye başladı. Muhammet Daut ile ilerici subaylar arasındaki ilişkiler zamanla gerginleşti ve bunu paralel olarak rejimin despotça karakteri daha da vahim bir hal aldı. Ve sosyal ortam gittikçe bozuldu.

Toprak reformunun uygulanmasında savsaklamalar, devlet projelerinin gerçekleşmesinde başvurulan dikta yöntemleri devlet yönetiminin daha sağlıklı bir duruma getirilmede ve yolsuzluklara etkili bir biçimde karşı çıkmada yeteneksizlik, öylesine bir hoşnutsuzluk yarattı ki bundan birbirini izleyen kargaşalıklar doğdu.

30 Ocak'dan 14 Şubat 1977'ye kadar Daut'un iktidara gelmesinden üç buçuk yıl sonra Kabil'de ilk kez Afgan kabilelerinin meclisi Loya Şirakh toplandı. Ve bir yandan Cumhuriyetçi bir anayasa kabul ederken öte yandan başkana son derece geniş yetkiler tanıdı. Devlet Başkanı bundan sonra bu «yenilenen meşruiyet»den yararlanarak rejimi ülkedeki tutucu güçlerin ve emperyalizmden yana komşularının istedikleri doğrultuda sertleştirecektir.

Yalnızca oligarşinin yetkileri genişletilmekle kalınmıyordu eski krallık düzeninin muteberleri de affa uğrayarak geri dönüyorlardı, öte yandan «Sovyet genişlemesini engellemek için» Pakistan ve Afganistan ile bir cephe oluşturmaktan açıkca söz eden İran ile bağlar sıklaştırılıyordu.

Rejim ile bağlarını koparan ilerici güçler bu koşullarda rejimle karşı gittikçe daha radikal bir tutum aldılar. (Komünizm yanlısı olan) ve «Halk Partisi» olarak tanınan 1964'de kurulmuş Halkçı Demokratik Parti kendisinden 1972'de ayrılmış olan Mir Ahbar Kabir'in önderliğindeki Parçan (Bayrak) kanadıyla uzlaşıyor. İlerici muhalefet bu yüzden güçleniyor. Bunun üzerine Başkan Muhammed Daut bir kuvvet denemesine girişmeyi kararlaştırıyor.

Ve bu koşullarda Nisanın üçüncü haftası içinde Mir Ahbar Kabil bir siyasi cinayete kurban gidiyor. 25 Nisan çarşamba günü cenaze töreni şiddetli bir gösteriye dönüşüyor. Bu sırada ilerici yöneticilere karşı insan avı düzenlenmektedir. Yarbay Abdülkadir'in yönettiği genç subayların ayaklanması bu anda patlak veriyor. Halk Partisi lideri hapisten kurtarılıyor ve Cumhurbaşkanlığı görevine getiriliyor.

Sait Mir HAN
Afrique - Asia

ŞANLI
15-16 HAZİRAN

Gecesi ilerici sanatçılar ve Yeni Dünya Korosu - Halk Oyunları Ekibi ve Maviş'in katılmasıyla yapılacaktır.

Davetiyeler TEP İl Örgütü'nden (Ticarethane Sok. No. 12/7, Sultanahmet/İst.) temin edilir.

Yer : Şan Sineması, Elmadağ/İst.

Tarih : 18 Haziran 1977, Saat: 20.00

TERİMLER - KAVRAMLAR

Seçmecilik-Eklektizm

Sosyalist yazında, klasik kitaplarda ve modernlerinde sık sık eklektizm, eklektik sözleriyle karşılaşırız. Kısaca anlamını açıklamakta yarar var.

Seçmecilik yani eklektizm (İngilizcede olduğu gibi eklektisizm de deniyor), özetle, ayrı düşünceleri, çok kez birbirine taban tabana karşıt görüşleri, felsefe akımlarını *sistemsiz bir biçimde* tek düşüncede, tek öğretide kaynaştırma yöntemi, ayrıca felsefede de kendi başına bir öğretidir. Bu felsefe öğreticisinin başlıca temsilcisi Fransız düşünürü Victor Cousin'dir. Seçmecilik, materyalizm ile idealizmi, marksizm ile ampiriyo - kristisizmi, diyalektik materyalizm ile kantçılığı bir araya getirir, kaynaştırır. Her sistemde işine geleni *seçer*, bunları birbirine yamar. Seçmecilik modern revizyonizmin (gözdengeçiricilik) tipik çevre koşulları ile belli bir andaki başlıca bağlantılarını ayırd edip ortaya koyamamak, nesneler ya da olayların değişik nitelik ve yönlerinin oluşturduğu bileşimi, nesnel dünyanın tüm bağlantı ve ilişkileri toplamından seçip çıkaramamak tutumudur.

Seçmecilik pratikte yanılgılara götürür. Çünkü olaylar zincirindeki başlıca halkanın aranmasına ve somut tarihsel bir dönemin en ivedi sorunlarının çözümünde en uygun önlemlerin alınmasına engel olur.

Seçmecilik reformizm (iyileştirmecilik) ve oportünizm ile birlikte gider. Yani karşıt sınıfları uzlaştırmaya, sınıf çatışmalarını uyuşturmaya, bağdaşmıyacakları bağdaştırmaya kalkar.

Sosyalist harekette seçmecilik sapması genellikle sosyalist devrimin kaçınılmazlığı yolundaki, devrimin burjuva devleti ortadan kaldırıp yerine proletarya devletinin getirilmesiyle gerçekleşeceği yolundaki bellibaşlı marksist tezleri reddeden ve marksist ile burjuva liberalizmini bağdaştırmaya çalışan oportünistlerin ve reformistlerin yöntemi olmuştur. Bunlar, burjuva parla - menter demokrasisini, burjuva toplumuna özgü bir tarihsel kategori (ulam) olarak almıyorlar, bu kurumu, her zaman için geçerli bir şey sayarak marksist devrim teorisinin yanına eklemeye çalışıyorlar. Meydana getirdikleri yamalı bohça Marx'a sahip çıkar görünmelerine karşın proleter devrimci ideolojinin inkârıdır.

Eklektizmi her alanda, yani edebiyatta, politikada, felsefede görebilirsiniz.

Türkiye'nin politik ve toplumsal yaşamından da bir çok seçmecilik örnekleri verilebilir. Anlaşılması kolay olsun diye herkesin bildiği bir örnek alalım: Örneğin, ülkemizde emperyalizmin işbirlikçisi sermayenin çıkarlarının temsilcisi politikacılar, emperyalizme karşı bir bağımsızlık savaşına önderlik etmiş bir dünya görüşünü ifade eden düşünce sisteminin işlerine gelmeyen yanını atıyorlar, buna karşılık, Batı hayranlığı yanını en gerici bir yorumla ve teslimiyetçi bir tutumla benimsiyorlar. Bağımlı kapitalizmin düşünce düzeyinde ifadesi olan kendi gerici görüşlerini kemalizmle bağdaştırmaya çalışıyorlar. Bu çabalardan ortaya çıkan yamalı bohçanın, 1920'lerde Kurtuluş savaşının zaferle sonuçlanmasından sonra feodal *üst-yapının* tasfiyesi hareketinin ideolojik dayanağı olan kemalist görüşle hiç bir benzerliği yoktur.

Örneğin TİP yöneticileri de, uzlaşmaz iki dünya görüşü (burjuva liberalizmi, marksizm-leninizm) içinde işlerine gelen yönleri alıp bir yamalı bohça meydana getirmişlerdir. Yaptıkları şuydu: Sosyalistiz diyorlardı. Bu elbette ki marksizmin temel tezlerini benimsedikleri anlamına gelen bir iddia idi. Oysa bilimsel sosyalizmin devlet teorisine taban tabana karşıt tahlillere dayanarak, neyin ne olduğunu nesnel ilişki ve bağlantılar içinde yerine oturtamadan, Türkiye'deki bağımlı kapitalizmin bir siyasal üst-yapı kurumu olan biçimsel burjuva parlamentarizmini, bu ülkede düzen değişikliğini sağlayacak araç sayıyorlardı. Burjuva devleti koşullarında, parlamentarizmin böylesine eğreti olduğu bir ülkede seçim kazanıp sosyalizmi kuracaklarını söylüyorlardı. Bir yandan düzen değişikliği hedefini alıp, öte yandan bu düzen değişikliğine götürecek mücadele biçimlerinden yalnız parlamenter mücadeleyi seçip geçerli saymak bilimsel sosyalizme reformizmin yamanmasından başka bir şey değildir. Bu durumda eklektizm (seçmecilik) oportünizmin ideolojik kılıfı olmaktadır.

İşçi sınıfı ideolojisine bağlılık, bu ideolojinin kendi içinde tutarlı tüm yönlerinin, ilkelerinin benimsenmesini emreder. Söz konusu olan, marksizme taban tabana karşıt ideolojilerin içinden işe yarar görünen bazı tezleri seçip marksizme yamamak, ve marksizmin bu tezlerle bağdaşmayan yanlarını hasıraltı etmek ya da resmen inkâr etmek değildir. Tersine marksist tutum marksizmin temel tezlerine ters düşen felsefe ve ideolojik akımlarla, bu arada eklektizm ile de amansız mücadeleyi gerektirir.